2.

parsuksõmetsa laanest läbi.
Parajasti kuiemeskesgod laanõ
saamõ, tulnud üks jahi vaist
ja üttelnud mind pärrast es tulle
ja raha võtmõ mu sulle lubasõn,
ja mindu kaebate waeste üle.
Sellepärrast et ja minu lubamist
wasto es wõtte, tahan sinnu mõnd
sinnu käsiotsta. ja mõtsnu mehe
sinni ja mõtsginud omale ümber
sõrme, ja wisanud siis tee weerde
maha. ja sell jaolisi on mehele
juur küür selge rahunud, ja
sellepärrast ongi teeda korkstaki
(mene sõna perra „ropsamaud“
nimetud. Els oegonpidanud sõime
mehike küüras rõõndmaja ivile
mitte küüagi enamb ! raha ja ongi
päale mõttelnud. Suur lai ninni
jäänud sell laolisi puutmata.
Ja seipal praeguni weel alles.

Wana Kahra jutt.

Kord elanuwad kats peremest
teine rikkas teine waene. Sell-
ajal näinuwad soldatid talude
päale iftma. üks kord õhtul
tuled peremees rõivamast rada
soldat nüüd, et nüüd jee tulla
et tema waene, ja teine peremees

rikkas on? ehk es rostab et tema ka
sellest arwe jaa. Sõdat teeme ühte
wüsi. pälsku hõrime ühte wõi
minna si. Tea nuft ja tuled et tema
rikkas. ja minna waene olen. Soldat
nüüsik. kas ja rõivamise aeg, midagi
ise jugunõsja sinna põlla pääl si
näe? Ei keelegi rostak meel, mundi
kui rahel tuulispalg keerotab.
Kõik jee jammo ongi ütlel soldat.
Peremehel olnud jee jõna aru
saamata. Küsinud, merki sis on?
Soldat rostnud nüüd ja sis mõtsa
jaadsi kui meeter sinni wõtterne.
Kas ja hommen rõivama läksõd?
küsik soldat. Sõhan wõll rostab meel.
ehk sis õhtsen ma rak sinnu pääme ja nüüd ja
sis näed kes tõsi on. ehkel õo sinni
jõna hommud ise rakata, et
seda imelikku waeste mõtsa jaada.
Hammiku wõera meel minemal,
soldat rakk. Sõhan rad hommod
rõivama. ehk rõivab ikke seemet,
aga soldat wõttab muldaoma
kulumütsu sisse. ja rakk rõivali.
Warsi tuled tuulispalg, ja hakkab
nende pälsu pääl keerotama.
Siäld peremehel mõõda õtse roke
soldati pääle. Hakkab soldatist
mõdaminema, nui soldat hõnitsest